

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou ve věci žalobkyně: **M. M.**, nar., Ev.č., státní příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem v ČR na adrese, zastoupené Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č.j. OAM-477/ZA-ZA15-K01-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Tlumočníci Bc. N. S., se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 700 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně podala včas žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny, ukrajinské národnosti a křesťanského pravoslavného vyznání. Není, ani nebyla členkou politické strany ani jiné organizace. V zemi původu neměla žádné problémy. V České republice pobývá od počátku roku

2007. Přicestovala na základě podnikatelského víza, platného do roku 2011. Do země původu jezdila na pravidelné návštěvy. O mezinárodní ochranu požádala dle svého tvrzení z důvodu špatného zdravotního stavu.

II. Obsah žaloby

Proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včas žalobu, kterou doplnila ve lhůtě pro podání žaloby. Namítla porušení § 2, odst. 1 a 3, § 3, § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného správního orgánu v celém rozsahu za nezákonné, cítí se být postupem žalovaného zkrácena na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalovaný v řízení nepostupoval v souladu se zákony, nepostupoval tak, aby byla chráněna práva a oprávněné zájmy žalobkyně, prováděl dokazování, kterým nedošlo ke zjištění skutečného stavu věci a vedl ho směrem, aby žádosti žalobkyně nebylo vyhověno. Napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.

Žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů, neboť v České republice prodělala operaci srdce a její zdravotní stav je vážný. Předložila zdravotní dokumentaci, lékařské zprávy týkají se onemocnění a operace srdce. Žalobkyně musí pokračovat v zavedené medikaci a musí být pod stálou lékařskou kontrolou. Nemůže vykonávat práci bez omezení, na Ukrajině však není práce ani pro zdravé. V případě návratu by nemohla získávat peníze na lékařskou péči. Vzhledem k absenci systému zdravotního pojištění by lékařská péče byla pro žalobkyni nedostupná.

Dle názoru žalobkyně byly v jejím případě doloženy skutečnosti hodné zvláštního zřetele, a to zejména s ohledem na závažnost jejího onemocnění a nejistou prognózu vývoje této nemoci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu uvedl, že žalobkyně je jednak schopna pracovat, postarat se o sebe a také že jedním z důvodů její žádosti je i snaha nadále setrvat v ČR, kam dříve přijížděla za prací, tedy snaha o legalizaci jejího dalšího pobytu v ČR. Žalovaný dále poukázal na fakt, že na území Ukrajiny žijí syn, matka a sestra žalobkyně, kteří ji mohou po jejím návratu do vlasti podpořit, stejně jako to dělají její přátelé v České republice. Žalovaný shrnul, že má za prokázané, že žalobkyně má ve vlasti odpovídající socioekonomické zázemí, které ji zajistí přístup k odpovídající péči. S těmito závěry žalobkyně nesouhlasí.

Žalobkyně je přesvědčena o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti. Poukázala na Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18.12.2014, č. j. 45Az 9/2014-95, ze kterého ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu vyplývá, že jde o kombinaci správního uvážení a neurčitého právního pojmu. Interpretace pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ musí předcházet užití správního uvážení. Žalovaný však obsah pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ nevymezil.

Závěry žalovaného jsou v rozporu s důkazy, které jsou součástí spisu. Ze zpráv o stavu zdravotnictví na Ukrajině vyplývá, že ukrajinský systém zdravotních služeb je podfinancován, ovlivněn ekonomickou krizí a korupcí. Situace je zapříčiněná i důsledky konfliktu na východě země. Tyto zprávy podporují tvrzení žalobkyně spočívající v její obavě, že v zemi původu se jí nedostane náležitě zdravotní péče za situace, kdy nemá

finanční prostředky k úhradě a v případě návratu je nereálné najít si práci s ohledem na její zdravotní stav a situaci v zemi. Závěr o možné pomoci od blízkých osob není ničím podložen. Matka žalobkyně je starobní důchodkyně, syn nemá práci, sestra má vlastní rodinu.

Žalobkyně si je vědoma rozhodovací praxe správních soudů ve vztahu k pojmu „důvodů hodných zvláštního zřetele“, kdy se soudy omezují pouze na kontrolu, zda je rozhodování žalovaného vnitřně logické a nediskriminační a není v rozporu se zákazem libovůle. Žalobkyně však odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.03.2004, sp. zn. 2Azs 8/2004, podle kterého je jako obvyklý důvod udělování humanitárního azylu považován i fakt, že žadatelem je osoba zvláště těžce postižená či nemocná. Žalobkyně prokázala, že je osobou s vážným onemocněním srdce, kdy je její stav do budoucna nejistý s možností další operace. V kontextu nedostupnosti lékařské péče pro žalobkyni, která nemůže bez omezení pracovat a platit si zdravotní péči na Ukrajině, lze bezesporu podřadit její případ pod případy hodné zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu.

Dále žalobkyně namítala rozpor postupu žalovaného se zákonem z důvodu, že žalovaný nevyhověl jejímu návrhu na doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, který měl posoudit i vhodnost na Ukrajině dostupných léků. Dle žalobkyně z lékařských informací o zemi původu vyplývá, že lék Betaloc, který žalobkyně užívá, není na Ukrajině dostupný a není jasné, zda ho mohou nahradit jiné léky. Informace sítě místních lékařů jsou nedostatečné i proto, že nebylo vzato v úvahu, že žalobkyně se podrobila operaci srdce. Není přihlédnuto ani k bydlišti žalobkyně z hlediska dostupnosti zdravotnických zařízení. Není rovněž zřejmé, jaké odbornosti byl lékař, který zprávu zpracoval, tudíž nelze k těmto informacím přihlížet.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Námitky žalobkyně jsou nedůvodné, žalovaný neporušil správní řád, ani zákon o azylu, napadené rozhodnutí není nezákonné a nepřezkoumatelné. Shromáždil potřebné podklady pro rozhodnutí, žalobkyně předložila dostatečné podklady k posouzení jejího zdravotního stavu. Podklady byly řádně posouzeny. Žalovaný se podrobně zabýval zdravotním stavem žalobkyně ve vztahu k § 14 zákona o azylu, a to ve všech souvislostech, byly zváženy problémy žalobkyně se srdcem. Žalobkyně dne 4.6.2013 podstoupila úspěšnou operaci srdce metodou RFA, (radiofrekvenční ablace), dne 5.6. 2013 obdržela léky a téhož dne byla propuštěna do domácího ošetřování. Následně byla předána do ambulantní péče, dochází na kontroly k lékaři v oboru kardiologie. Poté již nebyl žalobkyni proveden žádný zákrok na srdci, ani není plánován. V červnu 2015 byla žalobkyně hospitalizována pro problémy gynekologické a předložila další lékařské zprávy týkající se bolesti kolene a zápěstí.

Žalovaný uvedl, z jakých hledisek posuzoval žádost žalobkyně, jaké podklady především využil, jaké byly jeho úvahy. Zabýval se podrobně možností udělení azylu z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu. Ve svých úvahách hodnotil zdravotní stav žalobkyně, situaci rodinnou, sociální a ekonomickou a vzal v úvahu věk a možné ohrožení z důvodů bezpečnostní situace na Ukrajině. Posuzoval i případné pronásledování a diskriminaci z důvodu lidských práv a možné příkoří ve vztahu k zdravotní péči a její dostupnosti na Ukrajině.

Zabýval se i tím, jaká hrozba či obava přiměla žalobkyni k tomu, aby požádala o mezinárodní ochranu v ČR, když požívá ochrany národní podle své státní příslušnosti k Ukrajině. Připomenul, že žalobkyně bez problémů dojížděla z ČR na cestovní doklady na návštěvy za svým synem a matkou na Ukrajinu, aniž by jí vyvstaly potíže s Ukrajinskými orgány. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobkyně neplnila v ČR povinnosti podle zákona o pobytu cizinců, byla již dvakrát správně vyhoštěna. V případě návratu do vlasti nic nenasvědčuje tomu, že by neměla zajištěnou materiální a jinou podporu a pomoc u svého syna a matky. V ČR nemá žádné rodinné příslušníky, pomoc jí poskytují přátelé z Ukrajiny zde žijící.

Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a podle rozsudku NSS sp. zn. 2 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Z lékařských zpráv a dalších dokladů předložených žalobkyní nelze dovodit, že by žalobkyně měla být osobou zvláště těžce postiženou či zvláště těžce nemocnou. Žalobkyně vzhledem ke svému vzdělání, kvalifikaci všeobecné středoškolské, vykonávala na Ukrajině práce pomocné a brigádnické a podle svého vyjádření se „živila jako kuchařka v restauraci“. Obdobné práce vykonávala i v ČR. Pokud žalobkyně uvádí, že je osobou s pracovním omezením pro těžší práce, nebyla tato skutečnost zjištěna z žádné lékařské zprávy.

V rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, na který žalobkyně odkazuje, je mimo jiné uvedeno, že humanitární azyl lze například udělit „osobám zvláště těžce postiženým“ či „zvláště těžce nemocným“, což není případ žalobkyně. Pokud jde o úroveň a dostupnost zdravotní péče na Ukrajině, nižší úroveň není možné považovat za důvod azylově relevantní. Pokud se týká úhrad, ani v České republice není veškerá lékařská péče bezplatná (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 30/2007 ze dne 26. 7. 2007). Z informace Světové zdravotnické organizace (WHO), Ukrajina: Průzkum zdravotního systému, vyplývá, že v zemi dochází k aplikaci reformního programu pro zdravotnictví, kdy obyvatelé jednotlivých spádových oblastí mají nárok na kompletní zdravotnické služby v jakékoliv nemocnici, či příslušné poliklinice v oblasti. Žalovaný se nemůže ztotožnit s názorem žalobkyně, že na Ukrajině ji nebude poskytnuta odpovídající péče. Na Ukrajině je zdravotní péče obecně dostupná, v omezené míře také bezplatně. Žalobkyně ostatně sama uvedla, že se ve své vlasti léčila a léky byly dostupné, byť za úplatu.

IV. Jednání konané před Krajským soudem v Brně dne 23.6. 2016 a posouzení věci soudem

Ve věci proběhlo dne 28.4.2017 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Žalobkyně především poukazovala na svůj zdravotní stav, předložila zdravotní zprávy z neurologie ze dne 18. 4. 2017 a z kardiologické ambulance ze dne 19. 4. 2017 a doporučení na rehabilitaci ze dne 21.4.2017, kterými soud provedl odkazování.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V souladu s § 75 s.r.s. vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při posuzování věci soud vycházel z listin obsažených ve správním

spise a doplnil dokazování zprávami o zdravotním stavu žalobkyně. Žalobkyně navrhovala doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, který by se zabýval dostupností léku, který je žalobkyni předepisován v České republice na Ukrajině a rovněž dostupností rychlé lékařské pomoci v případě náhlých zdravotních problémů a dále možností další operace, která žalobkyni čeká. Rovněž vyslovila pochybnosti o tom, zda zpráva, a to informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu ve smluvním vztahu s Odborem lékařských poradců, Imigrační a naturalizační služby Nizozemska, ze které žalovaný vycházel při posouzení dostupnosti lékařské péče a léků na Ukrajině, byla zpracována odborníkem v dané oblasti.

Soud k uvedenému důkaznímu návrhu konstatuje, že pokud se týká dostupnosti léku, který žalobkyně užívá, tato byla prokázána informacemi, které opatřil žalobce, jak bude uvedeno níže. Úroveň a dostupnost lékařské péče nemůže být předmětem znaleckého posudku, závěr o dostupnosti a úrovni je možno učinit pouze na základě vyhodnocení informací ze země původu v porovnání s potřebami žalobkyně. Znalec by se jistě mohl vyjádřit ke zdravotnímu stavu žalobkyně, to však žalobkyně nenavrhovala a její zdravotní stav byl dostatečně doložen lékařskými zprávami předloženými žalobkyní v průběhu celého řízení. Z lékařských zpráv předložených žalobkyní při jednání soudu, kterými bylo doplněno dokazování, nevyplynula žádná změna oproti stavu v době rozhodování správního orgánu. Soud z uvedených důvodů návrh na doplnění dokazování znaleckým posudkem zamítl.

Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny, ukrajinské národnosti a křesťanského pravoslavného vyznání. Není, ani nebyla členkou politické strany ani jiné organizace. V zemi původu neměla žádné problémy. Má středoškolské vzdělání, na Ukrajině pracovala jako kuchařka a rovněž vykonávala pomocné práce a brigády. Je rozvedená, má jednoho syna, který žije na Ukrajině v obci Zolotarevo, stejně jako její matka. Žalobkyně tam rovněž žila až do svého odjezdu do České republiky koncem roku 2006 nebo začátkem roku 2007. Do České republiky přicestovala na základě podnikatelského víza, toto měla platné do roku 2011, kdy byla kontrolována na brigádě celní správou. Následně měla překlenovací vízum. Do země původu dříve pravidelně jezdila na návštěvy, naposledy tam byla od 9.11.2012 do 2. 12. 2012. Od roku 2011 má zdravotní problémy, kvůli kterým, jak tvrdí, požádala o udělení mezinárodní ochrany, v roce 2013 podstoupila operaci srdce, má i další zdravotní problémy gynekologické, ortopedické a neurologické. Je přesvědčena, že na Ukrajině by neměla takovou zdravotní péči, jako v České republice. Chtěla by zde zůstat, do budoucna by si přála žít zde se svým synem.

Žalovaný vycházel z tvrzení žalobkyně a doložených materiálů, zejména zpráv od lékařů, dále pak z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv a úrovně a dostupnosti lékařské péče na Ukrajině.

Žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Dále žalovaný zkoumal, zda žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) či azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu). Žalovaný nenalezl důvod pro udělení azylu dle uvedených ustanovení. Vzhledem k obsahu tvrzení žalobkyně se zabýval podrobně zejména zdravotním stavem žalobkyně jako možným důvodem pro udělení humanitárního azylu. Neshledal ani důvody ani pro udělení doplňkové ochrany.

Soud se nejprve zabýval námitkami porušení § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 4 odst. 1 správního řádu. Uvedené námitky jsou nedůvodné. Žalovaný ve věci posupoval v souladu s veškerými právními předpisy, soud nezjistil, že by nějakým způsobem porušoval či omezoval práva žalobkyně, poskytl jí veškerá poučení. S ohledem na tvrzení žalobkyně opatřil další podklady rozhodnutí, vyšel rovněž z podkladů předložených žalobkyní a v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Ze správního spisu nevyplynulo, že by správní orgán v průběhu řízení porušoval svou povinnost chovat se k žalobkyni zdvořile nebo že by jí nevycházel vstříc. Umožnil jí, aby uvedla všechny důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany, s ohledem na její tvrzení jí kladl další otázky, zejména aby byl dostatečně objasněn její zdravotní stav. Žalobkyně byla také vyzvána k předložení dokladů svědčících o jejích tvrzeních. S podklady, které pro rozhodnutí ve věci opatřil, byla žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně seznámena. Je tedy zřejmé, že žalovaný žalobkyni vycházel vstříc, reagoval na její tvrzení. Nepochybil, pokud nevyhověl žádosti žalobkyně ze dne 16. 10. 2015 na ustanovení znalce z oboru kardiologie a vypracování znaleckého posudku za účelem posouzení zdravotního stavu žalobkyně a možností léčby žalobkyně v České republice. Žalobkyně v průběhu řízení předložila řadu lékařských zpráv, ze kterých žalovaný vycházel a které nikterak nezpochyboval, znalecké zkoumání by tedy bylo nadbytečné. Jak správně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zkoumání možnosti léčby žalobkyně v České republice by bylo nedůvodné, důležité bylo posoudit možnosti léčby na Ukrajině a žalovaný si pro toto posouzení opatřil podklady. Znalecký posudek za účelem posouzení možnosti léčby na Ukrajině žalobkyně v průběhu správního řízení nenavrhovala. Soud v procesním postupu žalovaného neshledal žádná pochybení.

V žalobě vyslovila žalobkyně především nesouhlas s tím, jak žalovaný vyhodnotil její zdravotní stav s ohledem na možnou zdravotní péči na Ukrajině a v souvislosti s tím namítala porušení § 14 zákona o azylu, neboť má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Poukazovala na onemocnění srdce. Zároveň namítala nepřezkoumatelnost odůvodnění, protože žalovaný nevymezil obsah pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“. Poukázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18.12.2014, č. j. 45Az 9/2014-95 s tím, že správnímu uvážení musí předcházet interpretace pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“. Ani tyto námitky soud neshledal důvodnými.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Soud především připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55, podle kterého „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež*

předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Dále se k možnostem udělení humanitárního azylu a k jeho soudnímu přezkumu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, podle kterého *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“*

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004–72, pak vyplývá, že ustanovení § 14 zákona o azylu je *„kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je, případ zvláštního zřetelehodný a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy lze udělit humanitární azyl představuje správní uvážení“*.

Z uvedené judikatury vycházel i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, č.j. 45 Az 9/2014-95, na který poukazovala žalobkyně v žalobě, když vytýkala žalovanému, že nevymezil obsah pojmu případ hodný zvláštního zřetele. Dle tohoto rozsudku *„Správní uvážení podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, upravující možnost udělení azylu z humanitárního důvodu, nesubsumuje interpretaci pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“. Určení významu tohoto neurčitěho právního pojmu a podřazení skutkových okolností případu pod něj musí ministerstvo promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.“*

Soud konstatuje, že žalovaný dostál, byť ve velmi stručné podobě, i povinnosti vymezit obsah pojmu případ hodný zvláštního zřetele. Na konci odůvodnění týkajícího se §14 zákona o azylu uvedl, že *...humanitární azyl je zároveň udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle §12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit.“* Odůvodnění uzavřel s tím, že v případě žalobkyně takové skutečnosti neshledal, nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu dle §14 zákona o azylu.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí rozsáhle odůvodnil, proč neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, žalovaný vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobkyní, které měl v této souvislosti zvážit. K těmto skutečnostem opatřil informace ze země původu. Vyšel především z informací, které mu sdělila žalobkyně ohledně svého zdravotního stavu a rodinné a sociální situace a dále z řady lékařských zpráv, které žalobkyně předložila. Žalovaný nezpochybňoval, že žalobkyně má zdravotní problémy se srdcem, které jsou řešeny užíváním léku. V roce

2013 prodělala zákrok na srdci spojený s hospitalizací od 3. 6. 2013 do 5. 6. 2013, který byl hodnocen jako úspěšný, od té doby dochází na kontroly na kardiologii v intervalu 4 měsíců. Soud konstatuje, že z žádné lékařské zprávy nevyplynulo, že by u žalobkyně byl plánován další zákrok na srdci, nebo že by ji od doby provedení zákroku na srdce postihla nějaká akutní příhoda spojená s onemocněním srdce, nebo že by jí lékař v souvislosti s onemocněním srdce zakázal pracovat nebo doporučil klidový režim. Pravidelně je jí předepisován lék.

Žalovaný vyhodnotil i další lékařské zprávy, týkající se gynekologických a urologických problémů a trombózy v roce 2013. Konstatoval, že nelze učinit závěr, že by žalobkyně byla aktuálně a bezprostředně ohrožena na životě. Poukázal na informace Světové zdravotnické organizace (WHO), Ukrajina. Na základě této informace se zmínil o reformním programu pro zdravotnictví, uvedl, že obyvatelé jednotlivých spádových oblastí mají nárok na kompletní zdravotnické služby v jakékoliv nemocnici, průměrná poliklinika pro spádovou oblast má i lékaře specialisty. Uvedl i problémy ve zdravotnictví, jako je podfinancování, korupce, celková tíživá ekonomická situace způsobená střety na východě země. Dále si žalovaný opatřil ve vztahu k žalobkyni konkrétní informace ze sítě místních lékařů pracujících v zemi původu ve smluvním vztahu s Odborem lékařských poradců, Imigrační a naturalizační služby Nizozemska. Zjistil, že na Ukrajině je dostupná ambulantní kardiologická léčba. Bylo rovněž zjištěno, že na Ukrajině je dostupný i lék, který v současné době žalobkyně užívá, a to Betaloc ZOK 25mg, generický název Metoprolol Succinate, což žalovaný výslovně ve svém rozhodnutí uvedl.

Jak soud ověřil, v uvedené zprávě je uvedeno, že Metoprolol je na Ukrajině běžně dostupný lék. Námitka žalobkyně, že lék Betaloc, který užívá, není na Ukrajině dostupný, je tedy nedůvodná. (Soud dodává, že generický název léku je název sloučeniny, která tvoří jeho základ a která je společná všem továrně vyráběným přípravkům lišícím se v názvu obchodním.)

Žalovaný vyhodnotil informace ze země původu s ohledem na jejich skutečný obsah. Nezpochybňoval, že úroveň a dostupnost lékařské péče na Ukrajině je značně nižší, než v České republice, vzal v úvahu obsah informací, které o tomto svědčí, v napadeném rozhodnutí je uvedl, i přes to neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že v důsledku těchto informací je rozhodnutí žalovaného v rozporu s důkazy, obsaženými ve správním spise. Žalovaný správně konstatoval, že účelem humanitárního azylu není řešení situace osob, pro které by léčení v rámci zdravotního systému v České republice mohlo být výhodnější, a to jak z pohledu finančního, tak vzhledem k úrovni zdravotnické péče, která je bezesporu vyšší než v zemích, ze které žadatelé o mezinárodní ochranu přicházejí, včetně Ukrajiny.

Ani soud samozřejmě nerozporuje, že úroveň lékařské péče na Ukrajině je nižší než v České republice. To však není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud připomíná rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2006, čj. 30 Az 84/2005-32, podle kterého „Skutečnost, že žalobce není spokojen s úrovní zdravotní péče a skutečnost, že žalobce není spokojen s úrovní zdravotní péče v zemi svého původu, není zákonným důvodem pro vyhovění jeho žádosti o udělení azylu.“

Žalobkyně rovněž vyslovila pochybnosti o tom, zda informace sítě místních lékařů pracujících v zemi původu ve smluvním vztahu s Odborem lékařských poradců, Imigrační a naturalizační služby Nizozemska, ze které žalovaný vycházel při posouzení dostupnosti lékařské péče a léků na Ukrajině, byla zpracována odborníkem v dané oblasti. Soud k tomu uvádí, že z informací, které jsou součástí tohoto materiálu, vyplývá, že informace poskytuje síť místních lékařů v zemi původu, jednotlivé dotazy jsou před zasláním poskytovateli kontrolovány experty – lékaři z Odboru lékařských poradců nizozemské imigrační a naturalizační služby, který je centrálním orgánem Projektu. Síť místních lékařů je specificky vybudována pro potřeby lékařských poradců z Nizozemska. Poskytují informace ohledně lékařské péče a léků na základě konkrétních dotazů. Informace jsou shromažďovány velice pečlivě. Vzhledem k uvedenému je soud toho názoru, že je zajištěná dostatečná věrohodnost a odbornost poskytnuté informace. Žalovaný vyslovil dotaz ohledně dostupnosti konkrétního léku, který žalobkyně užívá a ohledně dostupnosti konkrétní péče, která je žalobkyni poskytována od doby zákroku provedeného v roce 2013, a to jsou kontroly u specialisty kardiologa a monitorování srdeční činnosti přístrojem Holter, v Zakarpatské oblasti, odkud žalobkyně pochází. Vzhledem k tomu, že zákrok v roce 2013 byl hodnocen jako úspěšný, od té doby se žalobkyně podrobuje pouze pravidelným kontrolám jednou za čtyři měsíce, z lékařských zpráv nebylo zjištěno, že by byl plánován další zákrok, nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla ohrožena náhlým zhoršením zdravotního stavu a potřebovala záchrannou službu, byly dotazy položené žalobce dostatečné. Na základě poskytnuté odpovědi učinil žalovaný správný závěr, že odpovídající péče i potřebný lék jsou dostupné.

Žalobkyně namítala, že závěry žalovaného o dostupnosti lékařské péče jsou v rozporu s Výroční zprávou Human Rihts Watch 2015. Soud konstatuje, že tato zpráva ze dne 29. 2. 2015, obsažená na čl. 120 – 122 správního spisu informace ohledně dostupnosti lékařské péče neobsahuje. Advokátka ž žalobkyně se s podklady rozhodnutí, včetně této zprávy, seznámila dne 11. 1. 2016, neměla k nim připomínky a nenavrhovala jejich doplnění.

Žalobkyně vyslovila rovněž nesouhlas s tím, že žalovaný konstatoval, že žalobkyni může v případě jejího návratu na Ukrajinu finančně vypomoci její rodina. Poukazovala na to, že matka je starobní důchodkyně, syn je bez práce a sestra má vlastní rodinu. Soud k tomu konstatuje, že žalovaný v širších úvahách ohledně ekonomické situace žalobkyně v případě návratu do země původu uvedl více skutečností. Zmínil, že žalobkyně není osobou vnitřně vysídlenou, poukázal na to, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně ze zdravotních důvodů nemohla pracovat a připomněl, že 13. 6. 2014 navštívila lékařskou pohotovostní službu pro bolestivost ruky, jako důvod uvedla, že dělá těžší práci. (Toto zpráva je založena ve správním spise na čl. 52.) Rovněž uvedl, že dle svých tvrzení žalobkyně v České republice nepracuje a žije z pomoci svých ukrajinských přátel, kteří poházejí ze stejného města. Vyslovil tedy názor, že tito přátelé ji mohou finančně podporovat i při návratu na Ukrajinu. Dále je pravdou, že uvedl, že ji může podpořit i její rodina. Dle názoru soudu s ohledem na všechny uvedené skutečnosti žalovaný nepochybil, když hovořil o možné podpoře rodiny, byť neměl zjištěno, v jaké ekonomické situaci se nachází. Soud oddává, že podpora může rovněž spočívat v poskytnutí bydlení a zázemí.

Soud uzavírá, že ze zjištěných skutečností je zřejmé, že žalobkyně byla při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedena snahou legalizovat svůj pobyt

v České republice, a to poté, co v České republice pobývala od roku 2007 nejprve legálně, následně bez pobytového oprávnění. To však důvodem pro udělení mezinárodní ochrany být nemůže. Obdobně se vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde rovněž zdůraznil, že podání žádosti o mezinárodní ochranu předcházelo správní vyhoštění a platnost posledního vydaného víza skončila 20.3.2013. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č.j. 4 Azs 333/2004-69, podle kterého *„Potřeba další legalizace pobytu žadatele o udělení azylu, který na území České republiky pobýval legálně od roku 1989 do 1997, není zákonným důvodem pro udělení azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.).“*

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na závěr konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správního rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly.

V souladu s § 59 odst. 2 s. ř. s. byla tlumočnici za dvě započaté hodiny tlumočení u jednání soudu dne 28. 4. 2017 přiznána odměna ve výši 700 Kč (1 hodina za 350 Kč podle § 17 odst. 1 položka 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů), která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. dubna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová